

ден тип лирически персонажи в ранната поезия на Яворов, който се характеризира с изображението си в модуса на особена битийна пределност: този тип герои или са устремени с изключителна неистовост към *там*, *оттатък предела* („На родоските заточеници“, „Арменци“), или са *билите* и завърналите се от *там*, като единствено споменът за тяхната *оттатъшна* героична идентичност им придава персонална оцветеност („В тъмницата“, „Арменци“, „Заточеници“). В „Заточеници“ героите изживяват своя мъчителен преход към обречеността на *тук-пространството*. В тази творба, четена като патриотично-гражданска и твърдо отнасяна към *първия* период на Яворовата поезия, се наблюдава и друг съществен преход: пътуването на героите към *тук* е означено като потъване в мрака („простира нощта крилото си“; „угаснал взор“) – въобще късното солипсистично забулено, монадно Яворово *тук* е набелязано още в „Заточеници“. Не могат да се подминат закономерните ефекти от това набелязване: симптоматичните образи-мотиви *нощ* и *слепота*, както и поражащата се вече *безотносителност* („света ще бъде сън за нас“)²². В този смисъл „Заточеници“ (създадено в края на 1901 г.) е сериозна заявка, предвестие на това, което ефектно-настъпателно и декларативно ще се разрази в „Песен на песента ми“. Това наблюдение определено коригира рецептивната перспектива, чийто продукт е *двупериодният* Яворов: манифестният деиктизъм *тук* не се явява внезапно, той на практика е естествен резултат от промислянето и последвалото го преобръщане на деиктичната опозиция *тук – там*. Или – „скокът“ от „Заточеници“ и „Хайдушки песни“ към „Песен на песента ми“, за който настоява М. Арнаудов в изследването си за Яворов, е наистина само *формален*. Можем да го определим и като „външен“ скок – в изказа, в дискурсивната практика (М. Фуко), т.е. „скок“ в неизвестността, в неизпробваната до момента *поетика*. Що се отнася обаче до осмислянето на тези теми, образи, мотиви, въобще до типа